

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.084/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe.)
A felperes képviselője:	dr. Borostyán Ágnes ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.701.883/2024/13. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 104.355 (száznégyszer-háromszázötvenöt) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. január 1. és 2023. december 31. közötti időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) az alperes helységi kerületi Rendőrkapitánysága állományában körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot. A peresített időszakban működési körzetén kívül rendszeresen végzett objektumőrzési, TIK járőrszolgálati, csapaterős feladatokat, helyi közlekedésrendészeti akciókban való részvételt, közlekedési baleseti jegyzőkönyvezést, átkíséréseket, futárszolgálati feladatokat; az emiatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében a peresített időszakra bruttó 2.087.100 forint megbízási díj és törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 150%-ában határozta meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.087.100 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Figyelembe vette, hogy a felek a perben a tényállást egyezően adták elő a felperesi feladatellátás és kimutatás tekintetében, ezért a megbízási díjra jogosultság jogalapját – három időszakra bontva – jogkérdésként vizsgálta.

[4] A 2022. augusztus 11.-ig terjedő időszakra vonatkozóan a kiforrott joggyakorlat alapján megállapította, hogy amennyiben a körzeti megbízott a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 09.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 24. pontjától eltérően teljesít járőri feladatokat, beosztásától eltérő feladatellátást valósít meg, ami megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot. A felperes ellátott objektumőri, átkísérési és futárszolgálati feladatokat is, melyek 2022. augusztus 11-ig kifejezetten tilalmazott tevékenységek voltak a KMB szabályzat 25. pontja szerint, így e feladatok sem tartozhattak beosztásába. A körzeti megbízotti beosztás lényege, hogy a tevékenységet meghatározott működési körzetben kell kifejtetni. A munkáltató nem tághatja ki a működési körzetet tetszése szerinti területre a munkaköri leírásban. Ha a körzeti megbízott a működési körzetén kívül lát el feladatot, akkor az a beosztásától eltérő feladatellátást jelent, amit nem ront le, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban munkavégzési helyként mit jelöl meg.

[5] A 2022. augusztus 12. után hatályos KMB szabályzat módosítását a jogalap szempontjából nem tartotta relevánsnak, figyelemmel volt arra, hogy a felperes nem a alperes állományába volt közvetlenül beosztva, hanem a alperes helységi kerületi Rendőrkapitányságra. Márpedig a beosztás szerinti helyet a munkáltató nem tághatja korlátlanul, még utasítás formájában sem. A KMB szabályzat 21. pontjában szabályozott eseti jellegű elvonás nem alapozza meg a beosztáshoz nem tartozó rendszeres feladatellátást.

[6] A megbízási díj összegének meghatározása körében a 2023. január 31-ig terjedő időszakra megállapította, hogy a felperes rendszeresen elvonásra került körzeti megbízotti szolgálatából, 6-féle többletfeladatot is el kellett látnia, ezek között 3 kifejezetten tilalmazott volt, illetve voltak olyan esetek, amikor a felperes teljesen kiesett beosztása szerinti feladatai ellátásából (TIK járőrszolgálatok, objektumőrzés, közlekedési akció), így a kinevezése szerinti feladatai halmozódtak, elnehezítve ezáltal a következő szolgálatait; ekként az igényelt megbízási díj mértékét arányban állónak találta az ellátott többletfeladatok mennyiségével, minőségével és az okozott többletterheléssel. A 2023. február 1.-től a perbeli időszak végéig terjedő időre pedig azt rögzítette, hogy a nem vitatott kimutatások és tanúl tanúvallomása alapján a felperes több, mint a szolgálatai felében nem körzeti megbízotti szolgálatot látott el, a beosztása szerinti feladataitól elvonásra került és szolgálatai alig egynegyedében végezhetett a beosztása szerinti feladatokat, így azok halmozódtak, ezáltal további terhelést, jelentős többletmunkát okoztak; ezen időszakra is megillette a felperest az igényelt megbízási díj mértéke.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett a kereset elutasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítéletnek a marasztalási összeg leszállítását eredményező megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 78.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, részben okszerűtlenül értékelt bizonyítékon alapul. Az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, a felperes személyes meghallgatásán túl egyéb bizonyítási eljárást nem folytatott le, ezáltal nem kerülhetett olyan helyzetbe, hogy egyrészt vizsgálni és értékelni tudja a többletfeladatellátás mértékét a megbízási díj Hszt. 71.§ (5) bekezdés szerinti összesszerűségének meghatározásához; másrészről, hogy megítélhesse a 2023. február 1.-től módosított Hszt. 71. § (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállását, így különösen a jelentős többletmunkát. Ez pedig összességében olyan súlyos eljárási szabálysértés, amely kihatott az ügy érdemére; az eljáró bíróság okszerűtlen következtetésre jutott, így ítélete megalapozatlan.

[8] A jogalap körében a Hszt. 45. § (1) bekezdés, 71. § (1) bekezdés c) pontja, (3), (5) és (6) bekezdése, a KMB szabályzat V. fejezete és az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítást (továbbiakban: TIK utasítás) megsértésére hivatkozott. Indokolása szerint a felperes kizárólag a munkaköri leírásában foglalt illetékességi területen, helységi területén látta el feladatait. E szolgálatteljesítési helyet annak tényleges tartalma alapján, a munkavégzés jellegéből adódóan változó szolgálatteljesítési helyként kell értékelni. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tényt, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem a kinevezése szerinti munkáján túl, hanem a mellett, nem tényleges többletfeladatként végezte tevékenységét, amit a feladatellátásra vonatkozó TIK utasítással és a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni; nem egymás kizárására, hanem kiegészítésére szolgálnak. Hivatkozott a TIK utasítás 46/A. pontjára, a KMB szabályzat 37. pontjára, 21. pontjának e) alpontjára és 24. pontjára is, melyek álláspontja szerint alátámasztják, hogy a felperes nem a Hszt. 71. § (1)

bekezdés c) pontja szerint látta el feladatait, így azok nem tekinthetők a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatnak.

[9] A megbízási díj összegének vitatása kapcsán állította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Hszt. 71. § (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 35. § (6) bekezdését, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 263. § (1) bekezdését, 266. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését és 345. § (5) bekezdését. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság az illetményalap mértékét okszerűtlenül, megalapozatlanul ítélte meg a törvényi maximum felénél is nagyobb mértékében, nem vizsgálta a BM rendelet 35. §-ában rögzített, mérlegelésre vonatkozó szempontokat, nem adta indokát annak, hogy mi okból találta bizonyítottnak a kereseti kérelemben szereplő 150%-os mértéket, a mérlegelés szempontjai körében szembement a kiforrott bírói gyakorlattal, nem hivatkozott mérlegelését alátámasztó Kúriai ítéletre és az összecszerűség kérdésében nem folytatott le bizonyítást. A felperes által készített kimutatás a jogalap, és nem a követelés összecszerűségének bizonyítására szolgált, a felperes nyilatkozata nem értékelhető tanúbizonyításként, ezen túl semmi sem támasztotta alá a felperes összecszerűségre vonatkozó állítását. A Hszt. 2023. február 1-től hatályos módosításával összefüggésben az elsőfokú bíróság nem tett különbséget a 2023. február 1.-jét követő és azt megelőző időszakban végzett többletfeladatellátás jelentős mértékének vizsgálata között.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont következtetései is megalapozottak, azok a precedensképes Kúriai ítéletekkel is összhangban állnak.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[11] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában jogi indokait részletesen kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[13] A fellebbezés korlátaira tekintettel az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló tényállás megállapítása körében a Pp. 268. § megsértésére hivatkozással állította a bizonyítékok okszerűtlen értékelését, ami azonban alkalmatlan hivatkozás, tekintettel arra, hogy a jogszabályhely a bizonyítás eszközeiről rendelkezik, a bizonyítékok értékelésének szabályát a Pp. 279. §-a tartalmazza, amire a

felperes csak az összecszerűség körében hivatkozott. A pusztán a bizonyítási eszközöket nevesítő (felsoroló) Pp. 268. § megjelölése nem minősül olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozásnak, amelyeket a jogalap körében a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla a jogalap körében az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta.

[14] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes által csatolt tevékenységkimutatás az alperes nyilvántartásán alapul, az a szolgálati jogviszonyban teljesített feladatellátás tényének, adott munkakörbe tartozásának, mérhető mennyiségének bizonyítására alkalmas bizonyítási eszköz, amit a felperes személyes nyilatkozata és tanú tanúvallomása csak megerősített. Az alperes által vezetett, ténylegesen ellátott feladatok dokumentálására szolgáló nyilvántartások adatai objektív bizonyítékul szolgálnak az ellátott tevékenységre vonatkozóan, amelyek a megbízási díjra való jogosultság bíróság részéről történő megállapítását – további bizonyítékok hiányában is – lehetővé teszik. Fentiek alapján a másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla abból indult ki, hogy az alperes az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte, és a megbízási díj jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértése, annak összegét a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelme alapján vitatta.

[15] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése, a felperesi feladatellátás többletfeladat jellege jelentette. Az ezzel kapcsolatos megállapítások az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartoznak, és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadnak, amely (jogalapi) jogértelmezést azonban a Kúria a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés állítások esetében már elvégezte. A kiforrott bírói gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára alapított igény esetében a szolgálati beosztáson kívüli tevékenységnek van jelentősége (Kúria Kfv.VII.37.642/2020/5. - BHGY K-KJ-2020-465). A jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illeti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül (Kf.VII.39.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3. - BHGY K-KJ-2021-680, Kf.VII.45.117/2022/4. - BHGY K-KJ-2022-1176, Kf.III.45.110/2022/4. - BHGY K-KJ-2022-1226), amelyért megbízási díj jár.

[16] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban a munkáltató részéről nem lehet önkényes, csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Márpedig az alperesnél a felperes körzeti megbízott beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör), annak kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb járőr jellegű feladatokat a körzeti megbízott működési körzetén kívül nem eseti jelleggel,

hanem visszatérő rendszerességgel végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB szabályzat 37. pontja, mert azok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozó (közterületi tevékenységének részét képező) feladatok. A körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ában a közterületi tevékenységét nem bármely közterületen, hanem saját működési területe közterületén kell ellátnia. A KMB szabályzat 24. pontja nem tette a körzeti megbízott feladatává a járőrszolgálat ellátását, csupán annak lehetőségét teremtette meg, hogy a körzeti megbízott – alapvetően a működési körzetében – járőr vezetőjeként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen beosztható legyen.

[17] Az elsőfokú bíróság ezzel egyezően helytállóan mutatott rá, hogy a KMB szabályzat egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítéssel hajthat végre. Ebből az következik, hogy amennyiben ettől eltérően teljesíti a járőri feladatokat, megbízási díjra jogosult. A hivatásos állomány tagjaira vonatkozó rendelkezések kógenssek, eltérést nem engednek (EBH2010.2259.), ami egyúttal azt is jelenti, hogy azoknak kiterjesztő értelmezés nem adható. Az a körülmény, hogy a felperes működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, nem jelenti azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem vált jogosulttá.

[18] A szolgálatteljesítési hely [Hszt. 2. § 31. pont] a rendvédelmi szerv szervezeti egységének székhelye szerinti közigazgatási területet jelenti, ahol a hivatásos állomány tagjának a feladatait ténylegesen el kell látnia, ami azonban nem határozza meg a körzeti megbízott működési körzetét, attól tágabb kategória. A Hszt. 2. § 25., 4., 24., 28. pontjai alapján a felperes szolgálati beosztása a szervezeti egysége, vagyis az alperes helységi kerületi Rendőrkapitánysága állománytáblázatában meghatározott munkakör, szolgálati helye az alperes helységi kerületi Rendőrkapitánysága. A felperes szolgálati helye, működési körzete a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet (a továbbiakban: IRM rendelet) 1. számú melléklet IRM rendelet 1. sz. mellékletének 5.12.1. pontja alapján helységi kerületi. Az a körülmény, hogy az alperes valamennyi kerületi rendőrkapitánysága helységi területén helyezkedik el, még nem jelenti azt, hogy a hivatásos állomány tagjai részére a főváros teljes területén munkaköri leírás alapján alapfeladatként elrendelhető az eredeti szolgálati helytől eltérő illetékességi területen a szolgálati feladatok ellátása. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a Hszt. 2. § 31. pontját a perbeli esetben alkalmazva, változó szolgálatteljesítési hely jogszerű meghatározása hiányában nem lehetett megállapítani, hogy a felperes a régiós feladatok ellátása során a szolgálati beosztásához tartozó feladatokat végezte (Kf.III.45.120/2021/4.). A megbízási díjra való jogosultságot az illetékességi szabályok alapozzák meg, nem az alperes által meghatározott munkavégzési hely (Kf.VIII.40.023/2021/5.). A rendvédelmi szerv szabadon csak egy adott kinevezésen, az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van.

[19] A Kúria a körzeti megbízott által működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta: amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át, rendszer szintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül, így annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.176/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4.). A felperes

visszatérően, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó, valamint működési körzetén kívül ellátott többletfeladatokat végzett, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhetők, és a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[20] A 2023. február 1. napjától hatályos Hszt. 71. § (3) bekezdése értelmében a hivatásos állomány tagja akkor jogosult megbízási díjra, ha az (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat ellátásával jelentős többletmunkát végez, és a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel való megbízási nem eseti jellegű. Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a két vizsgálati szakaszt nem különítette el. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a többletfeladat ellátása kapcsán a nem eseti jelleg vizsgálata a Hszt. módosítást megelőzően is követelmény volt (azt a bírói gyakorlat egyértelműen kialakította), ugyanakkor vitán felül áll, hogy – többletfeladat ellátása esetén – a jelentős többletmunka végzése külön vizsgálandó, konjunktív tényállási elemnek minősül. Ugyanakkor a módosított jogszabály nem tartalmaz előírást arra, hogy a jelentős többletfeladatnak a módosítást megelőző időszakhoz képest viszonyítva kell fennállnia; a felperes megbízási díjra tehát akkor válik jogosulttá, ennél fogva a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az elvégzett többletfeladatok jelentősnek minősülnek-e. Erre figyelemmel a jogosultság feltételeit minden időszakban önállóan értékelve kell megítélni, így mivel a Hszt. módosítását követő időszakban a többletmunka jelentős mennyisége megállapítható volt, a megbízási díj jogalapja ezen időszak tekintetében is fennállt.

[21] Az alperes fellebbezése az összecszerűség vitatása körében is alaptalannak bizonyult. Az alperes tévesen állította, hogy az elsőfokú bíróság e körben bizonyítást nem folytatott le és megalapozatlan volt azon állítása is, hogy a peres iratok között rendelkezésre álló tevékenységi kimutatások csak a jogalap igazolása körében vehetők figyelembe. A másodfokú bíróság utal arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során a tevékenységkimutatást nem vitatta, arra nézve a felek egyező előadást tettek, illetve a csatolt kimutatás az alperes nyilvántartásán alapult, mely bizonyította egyrészt az abban megjelölt tevékenységek elvégzését, de azt is, hogy milyen gyakorisággal, hány szolgálatot érintően, havi szinten milyen mértékben érintették a felperes által ellátott többletfeladatok a felperes beosztása szerinti körzeti megbízotti tevékenységének ellátását. Az alperes tévesen állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta külön a Hszt. 2023. február 1-jei módosítását megelőző és azt követő időszakot az elvégzett többletfeladatok mennyisége körében.

[22] Az elsőfokú bíróság ítéletének [29] és [30] bekezdéseiben indokát adta annak, hogy miért látja megalapozottnak a felperes által igényelt 150%-os mértékű megbízási díjat mind a Hszt. módosítását megelőző, mind az azt követő időszakra. Az a körülmény, hogy az alperes számára az indoklás – esetleg – nem meggyőző, nem kielégítő, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából kifogásolható.

[23] Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem

következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárás támogatja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre (Kfv.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi indokolás az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének is megfelelt, az alperes ezzel kapcsolatos kifogása pedig megalapozatlan volt.

[24] Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének vitatása körében a másodfokú bíróság rámutat: az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek ahhoz, hogy az elsőfokú ítélet e jogi álláspontját sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatnia, hogy az összszerszerűségi meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és melyek lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevételre okszerűen más összszerszerűségi eredményre vezetett volna. Mindezek bemutatásával azonban az alperesi fellebbezés teljes mértékben adós maradt, így a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság mérlegelését jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[25] A másodfokú bíróság ezért az összszerszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 150 %-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[26] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[27] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a 2025. február 8.-tól hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 7. §-ára figyelemmel, a 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez (2.087.100) igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[28] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és

a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 166.968 forint.

[29] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[30] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

helység1, 2025. június 4.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró